

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

LARA AVERY

CARTEA MEMORIEI

Traducere din limba engleză și note
de Iulia Arsintescu

youngart

Cuprins

Cartea memoriei.....	9
La ce s-a uitat probabil doamna Townsend	23
Filozofi caucaziensi cu care m-aș săruta (pe baza portretelor)	24
Dolce vita în stil Shah.....	25
Sala de aşteptare	31
Nu prea bolnavă, sau cum să faci să nu apari pe un site în cămașă tropicală.....	37
Răzbunarea lui Cooper Lind	41
Argumentație ca să merg vineri seara la petrecerea de la Ross Nervig: o cercetare asupra obiceiurilor sociale ale adolescentilor sub pretextul pregătirii dezbaterei	50
Neașteptata petrecere	56
Pulsiunea de moarte	60
Roy, Roy, Roy	66
Ce fel de copac sunt, măcar sunt în pădure?	76
Of, Doamne.....	78
Gânduri.....	82
După tot ce știm, iată cum ar trebui să se desfășoare Concursul Național.....	87
Viața în vreme de război.....	90
Mulțumesc, Betsy.....	91
În ajunul Concursului Național	93
Dă-i înainte.....	97
Fără titlu	99

Ducă-se naibii	104
Pe bune, ducă-se	105
Dezvăluiri bombă	108
Quasimodo se întoarce în clopotniță	111
Că tot veni vorba despre abisurile disperării, să nu pomenești niciodată despre ele	116
Trupa specială	119
Da, da, da	122
Nimănui nu-i pasă cum ne pasă nouă	123
Aahhahaahhhahhahaahhhahhhhhhhh	130
Resurse alternative, faza întâi	132
Scenă din viața de provincie în care mama schimbă echipa (deocamdată)	137
Ei, haide	141
Doar o marți ca oricare marți	145
Oamenii fac asta de secole: o lecție de anatomie	147
Ghidul de resurse alternative al lui Cooper Lind	155
Uite, mesaje de la Stuart Shah	158
Zmeură albastră	159
Resurse alternative, faza a doua	163
Bikini Bottom	165
Timpul curge	167
Afecțiune afișată în public	173
Ultimul test, ultima zi de școală	175
Și dacă nu va fi?	177
Fără titlu, dar de bine	178
Am fost nevoită să-mi șterg palmele de rochie ca să pot tasta	181
Continuă de aici	183
Alergând	192
Vă rog	193
N-am murit	198
Ce s-a întâmplat	201

Resp Cooper cam avea dreptate	208
Trei mesaje noi	215
Recunoștință	216
Cum ar fi trebuit să se întâmple	220
Să visezi lucid	225
Căpitanul Stickman	228
Vaaaaaaaaai	237
Doamna Townsend: continuarea	239
Mesaje de la Stuart Shah, ediția NPC	241
Monstrul acela de femeie	
pe care o țin în pod în cartea aia	242
Ziua toridă și tihnită a Independenței Americii	245
Și aşa am făcut	253
Gunoi	257
Vara asta vremea a fost superbă, chiar și pe furtună	267
Cum încearcă Coop să mă convingă pe chat	
că nu-i aşa de rău că-mi pierd memoria	270
N-o asculta pe bunica, Coop, mie îmi place părul tău	274
Pfui!	278
Mâine	282
Întoarcere pe autostrada 89	292
Rău	295
O lume mare	299
O scrisoare pe care n-am expediat-o	305
Stuart Shah, pe lista celor mai bine vânduți	
autori din <i>New York Times</i>	307
Slujba	312
Aș vrea să fi făcut asta acum patru ani	313
 Mulțumiri	323

LA CE S-A UITAT PROBABIL DOAMNA TOWNSEND

Din pagina despre NPC de pe Wikipedia:

Semnele și simptomele neurologice includ ataxie cerebeloasă (mers instabil cu mișcări necordonate ale membrelor), disartrie (vorbire îngreunată), disfagie (dificultăți la înghițire), tremor, epilepsie (atât parțială, cât și generalizată), paralizie supranucleară progresivă (paralizia privirii în sus, paralizia privirii în jos, mișcări sacadate orizontale ale ochilor), inversiune de ritm somn-veghe, cataplexie (pierderea bruscă a tonusului muscular sau cădere), distonie (mișcări sau posturi anormale provocate de contractarea simultană a mușchilor agonisti și antagonisti care acționează asupra unor articulații) – cel mai adesea începând cu răsucirea unui picior în timpul mersului, dar care poate deveni ulterior generalizată – spasticitate (creștere tot mai pronunțată a tonusului muscular), hipotonie, ptoză palpebrală (cădere pleoapei de sus), microcefalie (cap anormal de mic), psihoză, demență progresivă, pierderea progresivă a auzului, tulburare bipolară, depresie majoră cu elemente psihotice care poate include halucinații, delir, mutism sau stupore mintală.

Din Wikipedia, după ce am editat eu pagina despre NPC:
Dracul te-a luat!

(N-a ținut decât scurtă vreme și mi-am pierdut toate drepturile de a mai edita pe Wiki, dar a meritat.)

FILOZOFI CAUCAZIENI CU CARE M-AŞ SĂRUTA (PE BAZA PORTRETELOR)

- Søren Kierkegaard: ce buze!
- Réne Descartes: n-aș spune niciodată nu unui bărbat cu plete
- Ludwig Wittgenstein: frizura, nasul drept, ochii adânci în orbite, o privire care spune multe
- Socrate: barba aia face toți banii

DOLCE VITA ÎN STIL SHAH

Când am spus că n-o să fie o carte sentimentală, am mințit. Probabil că și-ai dat seama, Viitoare Sam, dar poate că vei reuși să-ți și-ai emoțiile sub obroc când citești asta.

Îl vreau pe Stuart Shah. Îl vreau pe Stuart Shah de mor.

Stuart Shah (substantiv propriu, persoană): Ei, la naiba, o să-ți povestesc pur și simplu totul.

Imaginează-ți următoarele: Totul se petrece în urmă cu doi ani. În calitate de critic al capitalismului, ai ales să porți o mulțime de haine *vintage* (hai, bine, deja purtate!), mai ales tricouri enorme de-ale tatei, blugi tăiați și saboții de grădinărit ai mamei, pe care îi iezi fără să ceri voie. Citești o grămadă de articole din *National Geographic* despre cum se topește calota glaciară și despre cum urșii polari sunt nevoiți să plece din habitatul lor natural și te uiți o grămadă la DVD-urile vechi ale mamei cu serialul *Viața la Casa Albă*¹. Într-o bună zi, doamna Cigler (pe atunci profesoara ta de engleză avansată din anul doi de liceu) te-a rugat să răspunzi pe scurt la întrebările de la sfârșitul povestirii lui Faulkner *Un trandafir pentru Emily*, despre o doamnă în vîrstă care doarme alături de cadavrul soțului ei. În fine.

Dintr-odată, pe lângă pupitrul tău trece cineva. Miroase ca un om care vine de-afară, înțelegi ce vreau să spun? O

¹ *The West Wing*, serial american de televiziune (1999-2006) creat de Adam Sorkin.

combinație de sudoare, de aer umed, de iarbă și de pământ, iar când ai stat toată ziua la aer condiționat, îți dai seama cât ai cliși când cineva și-a petrecut ziua făcând ceva pe-afară.

Ridici privirea și vezi că-i Stuart Shah.

L-ai mai văzut pe Stuart și înainte – el e în clasa a douăsprezecea, în timp ce tu ești într-o zece – e unul dintre elevii aceia care mereu mănâncă un sendviș din mers, în timp ce se îndreaptă spre treaba următoare. E înalt, are o tunsoare demodată de bărbat de cincizeci de ani, ochi negri și umezi ca două pietre de râu. Pare să poarte mereu aceleași haine în fiecare zi, exact la fel ca tine, numai că el poartă tricou negru, blugi negri și arată senzațional. Este prieten cu toată lumea și cu nimeni în mod special. L-a jucat pe Hamlet în spectacolul de teatru de astă primăvară.

Acum se apleacă spre doamna Cigler și îi spune ceva pe ton scăzut. Când vorbește, colțurile gurii i se arcuiesc într-un zâmbet. Îi vezi degetele lungi strângând convulsiv lemnul catedrei acolo unde se sprijină cu mâinile lui subțiri.

Doamna Cigler rămâne cu răsuflarea tăiată și duce o mână la gură. Clasa ridică ochii de pe teme. Stuart se îndreaptă și își încrucișează brațele, cu ochii în jos și cu un zâmbet oarecum timid pe chip.

— Pot să le spun și lor? întrebă profesoara uitându-se la el.

Stuart ridică din umeri, se uită la clasă și pe urmă, din cine știe ce motiv, se uită la tine.

— Lui Stu tocmai i s-a publicat o povestire. Într-o revistă literară adevărată. Un licean! Adică... doamne sfinte!

Stuart râde scurt, cu ochii la doamna Cigler.

— *Ploughshares* este o revistă în care mi-ar plăcea și mie să public, oameni buni. Aplaudați-l pe colegul vostru!

Lumea aplaudă fără prea mare tragere de inimă, cu excepția ta. Tu nu aplauzi deloc. Tu te holbezi la Shah

învârtind pe deget o șuviță de păr. Te foiești în scaun și te apleci spre el. Îți surprinzi privirea ridicându-se de la pantofii lui cu șireturi la blugi, pe urmă trecând peste curea până la gâtul cafeniu, la buzele moi și apoi coborând peste sprâncenele ca niște dungi negre trase cu pensula până la ochi, care îi întâlnesc din nou pe ai tăi.

Te înroșești și te uiți în jos la lista cu lucruri pe care le ai de făcut.

El ieșe din clasă și, în loc să-o ascultă pe doamna Cigler, te descoperi desenând litera S.

Mai târziu, te minunezi de el cu voce tare de față cu Maddie, la antrenamentul pentru dezbatere, iar ea îți remarcă ochii alunecoși, felul în care mângâi cu degetele orice suprafață, micile oftaturi.

— Sammie McCoy se îndrăgostește, zice Maddie.

— Sunt doar curioasă. Profesional, adică. Mă întreb cum este să fii publicat.

Cuvântul acela, *publicat*. Se desprinde de pe buze ca o băutură pentru oameni mari, ca un lichior dulce de cireșe. Lasă de înțeles că felul în care vede lumea Stuart este atât de complet, atât de pătrunzător, atât de fascinant, încât oameni importanți vor să-l aducă și la cunoștința altora.

Și tu ai vrea ca vorbele tale să fie astfel. Nu intr-o operă de ficțiune, n-ai fi în stare în veci de aşa ceva, ci în general. Îți dorești să exceleză în dezbatere (și pe urmă să devii avocată) ca să te poți uita la lume de deasupra ei, ca să poți tăia în bucăți regulate și inteligibile, ca să potrivești laolaltă problemele și soluțiile ca într-un puzzle, făcând o lume dreaptă pentru toți. Vrei să le spui oamenilor ce anume este corect, ce anume este real. Stuart face deja asta în felul lui propriu și are numai optsprezecete ani.

De-a lungul întregului an care urmează, oriunde s-ar duce pe holarile Liceului Hanover, Stuart strălucește. Găsești scuze să sari peste pauzele de prânz ca să-l poți urmări

Respect păbagând în gură cu degetele bucăți de sushi dintr-o caserolă adusă de-acasă, în timp ce în cealaltă mână ține *The New Yorker*, sau alte publicații cu nume importante precum *The Paris Review*, sau romane mici și ponosite de toate culorile posibile. Îți notezi titlurile lor și le citești și tu, ca să poți ști ce scene îi trec lui prin minte. O dată sau de două ori te observă citind aceeași carte ca și el, la cantină sau aiurea, și dă încet din cap în semn de recunoaștere, ceea ce face ca prânzul să ți se învârtă în stomac.

Dar în cele din urmă petrece din ce în ce mai puțin timp pe holuri și tot mai mult pe banchetele din spate ale unor jeepuri în care se duce împreună cu prietenii lui la locul de înnotat, la petrecerile de la Dartmouth¹ sau în excursii până la Montréal. Așa și trebuie, îți spui, pentru că Stuart este *cool*. Tu te duci la școală devreme ca să studiezi și stai până târziu ca să-ți faci temele. Cauți să faci proiecte individuale cu toți profesorii. Nu mergi la petrecerile la care se duce el și nu te lipești de revista literară a Liceului Hanover unde este redactor, nici nu te împrietenești cu grupurile de fete care râd tare și poartă haine sumare, în stare să-i atragă lui atenția. Pentru că te-ai blocat pe calea ta superambicioasă și nu mai știi cum să scapi de ea. Iar asta îți rupe sufletul.

În ziua absolvirii lui, îl urmărești de pe gradene cum stă între părinții lui, cu ochelari de soare pe nas, dând mâna cu toți profesorii, zâmbind mai larg ca niciodată, încercând să-și țină toca să nu cadă. Ai auzit de curând că altă revistă, *Harper's*, a citit ce a scris Shah și vrea să-i publice a doua povestire. Doamna Cigler v-a spus ție și colegilor că scria proză scurtă încă de când avea vîrstă ta și că speră să publice o culegere de povestiri, apoi un roman, apoi cine

¹ Universitate americană din Ivy League care se află în localitatea Hanover din statul New Hampshire.

Reștie? Va pleca la New York, pentru că părinții lui oricum au un apartament acolo. N-are de gând să se ducă la facultate. Vrea numai să scrie, pentru că a descoperit ce-și dorește să facă și la ce se pricepe și nu va lăsa nimic să-i stea în cale. Gândul la el încă te pune pe jar și, înainte să plece definitiv, îl vezi pentru ultima oară, scoțându-și roba și împăturind-o pe braț, înainte să dispară în mulțime.

Asta a fost tot, până azi dimineață. Exact, Viitoare Sam! Au trecut doi ani și l-am văzut din nou azi dimineață.

Le dădeam de mâncare tâmpitelor de găini împreună cu Harrison, cu Bette și cu Davy (pentru că oricând e rândul lor să facă o treabă devine automat rândul meu), iar Puppy a țâșnit brusc de la ce-o fi făcut el prin curtea din spate, a ocolit în fugă casa și pe noi și a coborât coasta din față. L-am urmărit puțin și l-am văzut îndreptându-se spre drumul principal. A început să țopăie vesel pe lângă cineva care mergea pe jos, ceea ce nu era neobișnuit. Șoseaua noastră sinuoasă cu două benzi este prea îngustă și strânsă între munți ca să le permită mașinilor să gonească, iar lumea merge tot timpul pe ea cu bicicleta, aleargă sau se plimbă, uneori venind chiar de la douăzeci de minute depărtare, din Hanover. Dar această persoană purta tricou negru și blugi negri. Această persoană avea părul închis la culoare și pantofi maro. Am mijit ochii ca să văd mai bine, dar n-am fost sigură.

Pe urmă Puppy s-a întors, iar Davy, Harrison, Bette și cu mine ne-am înghesuit în camionetă și am pornit spre școala primară, unde urma să-i las înainte să mă duc în oraș. Pe drum am trecut pe lângă individul în negru care mergea pe marginea drumului. Am încetinit și toți ne-am lungit gâturile în spate. Stuart ne-a făcut cu mâna de după ochelarii lui de soare. Toți frații mei i-au răspuns la fel. Eu m-am uitat pur și simplu înainte și am încercat să nu țip.

Respect pentru români

Am rămas cu țipătul în gât toată ziua și acum, în timp ce Maddie își recapitulează introducerea, îmi vine greu să-l mai țin. Îl mai înghit o dată, dar văd în continuare fața lui Shah în lumina dimineții de pe Upper Valley, îi văd mâna ridicată să fluture și gura schițând un zâmbet de parcă m-ar fi recunoscut.

Stuart Shah s-a întors.